

1. Győzelem után

1532. augusztus 29. 11 óra 20 perc

Ollári Márton a vár fokán áll.

Fejbőre szétnyílt a homlokánál.

Bordái törvék, bal oldalt, elől

Súlyát nem bírván, a lőrésnek dől.

Harangszó helyett csak neszezést hall,

Süketté tette az aknarobaj.

Levegőt kapkodva felcserre vár

Ollári Márton, a vár fokánál.

Ollári Márton cáki paraszt.

Megélt már majdnem két tucat tavaszt.

S túlélte, ím, a legszörnyűbb nyarat,

keze és lába egybe' maradt.

Szemében harag, szívében gyász.

Isten a pórnépre csak így vigyáz?

S jókorát pökve keres vigaszt

Ollári Márton, cáki paraszt.

2. A várkáplán a sebesülttel beszél

1532. szeptember 7. 16 óra 20 perc

Mi járatban, Atyám?

Idebaktat néha?

Áldásra ébredtél,

Érsek urunkéra.

Már azzal mit kezdek?

Gyomrom nem tölti meg.

Arra gondolj, fiam:

Fennmarad a neved.

Hősként tisztelnék majd,

részed a dicsőség.

Karom ölni tudott:

Ölelni fog-e még?

Karod a hont védte,

Kardot azért fogott.

Nem a polgárokat?

A Jurisics-birtokot?

Oly szépen szólt mindig

keresztről, hazáról,

aztán hogy ott ragadt

Bécs mellett a tábor!

Mi jön a tél után,

ha eloszlik a hideg?

Újra itt a török,

s Cákot ki védi meg?

Minden úgy lesz, mint rég.

Jobb is volna nekem

várárok aljában

fekünni csendesen.

Ne siettesd, fiam,

hogy eljöjjön a napja!

Békéj meg Istennel,

sorsod elfogadva!

3. Ollári Márton (1509-1534) sírverse

Alant fekszik Márton, vas döfte át szívét.

Rablás közben tette egy Nádasdy-pribék.

Pokolba béküldött számos sok törököt –

most nyugszik itt fűzfák és gesztenyék között.